

Karina Smulders

'De magie van het spelen voelt nog steeds waanzinnig'

Een moeder die haar zoon en dochter jarenlang moet missen, omdat haar Syrische ex-man ze heeft ontvoerd. Karina Smulders (29) speelt de hoofdrol in het filmdrama *Kom niet aan mijn kinderen*, dat momenteel in de bioscoop te zien is. Dit najaar zendt KRO-tv deze Telefilm uit.

Wanhoop, verdriet, woede en onmacht. Deze emoties bepaalden tweeënhalve jaar lang het leven van Janneke Schoonhoven. Ze leefde tussen hoop en vrees, nadat haar ex hun kinderen Sara en Ammar in 2004 meenam naar Syrië. Na een thrillerachtige ontsnapping via de Nederlandse ambassade landen Sara en Ammar in december 2006 op Schiphol. Dit hartverscheurende, waargebeurde familiedrama vormt de basis van de film *Kom niet aan mijn kinderen*. 'Het is een belangrijk verhaal om te vertellen, vooral omdat het niet op zichzelf staat', zegt Karina Smulders, die het op Janneke Schoonhoven gebaseerde personage speelt. 'Jaarlijks worden in Nederland meer dan honderd kinderen ontvoerd en dat zorgt voor drama's waaraan mensen elke dag weer kapot gaan. Het zijn ingewikkelde kwesties, waarbij de waarheid niet zwart-wit is uit te tekenen. Die genuanceerdheid vind ik belangrijk om te benadrukken, omdat het gevaar op de loer ligt dat de film een pamflet tegen de islam zou worden. Maar het gaat niet over een moslim die uit rancune zijn kinderen ontvoert.

Het is een universeel verhaal over een wanhopige man, die het helemaal verkeerd aanpakt en uiteindelijk doorflipt.'

Rusteloos

Karina ontmoette Janneke Schoonhoven tijdens de opnames. 'Ik heb er bewust voor gekozen om niet met haar over haar ervaringen te praten, omdat ik me niet wilde laten afleiden door de werkelijkheid. Het script was mijn leidraad en ik ben me op basis van die tekst gaan verplaatsen in de emoties van de vrouw die ik speel. Zo werk ik altijd. Ik ben geen actrice die in zichzelf gaat graven en een personage echt wordt. Ik sluit meer een soort vriendschap en zodra de tijd daar is, neem ik afscheid. Soms is dat moeilijk, maar meestal voelt het als een opluchting. Ik verveel me namelijk vrij snel.' Dat botst soms met het gegeven dat Smulders bij haar vaste werkgever Toneelgroep Amsterdam maandenlang avond na avond dezelfde rol speelt. 'Het kan voor mij een ondragelijk idee zijn om na een première nog zo lang door te moeten. Het liefst zou ik repeteren, de première en tien

voorstellingen spelen en dan stoppen. Zodra iets af is, ontstaat er honger naar iets nieuws. Ik ben een rusteloos mens. Dat werkt soms als een motor, maar het is ook link omdat het een vrijwel permanente gehaastheid veroorzaakt. Daardoor sla ik vaak stappen over en vergeet ik dat het moment van nu ook interessant is.'

Zekerheid

Voor Smulders voelt het goed om haar werk voor Toneelgroep Amsterdam te combineren met filmrollen. 'Om te kunnen functioneren in een gezelschap heb ik het nodig om met andere mensen te werken. Afstand is prettig en toneel en film inspireren elkaar. Ik tour nu met de voorstelling *Zomertrilogie* en begin daarna aan een nieuw filmproject, *Alle tijd*. Paul de Leeuw en ik spelen daarin broer en zus en daarop verheug ik me enorm.' In 2002 kwam ze als Benjamin bij Toneelgroep Amsterdam terecht en de laatste jaren volgen hoe langer hoe meer hoofdrollen, zowel in het theater als in films. 'Mijn wil is mijn kracht. Die vertaalt zich in het telkens opnieuw aangaan van rollen. Voor elk personage moet je iets in jezelf overwinnen. Je moet een karakter van jou maken en dat gaat gepaard met onzekerheden: kan ik het wel, snap ik het wel? Ik hoopte dat die onzekerheid een beetje zou verdwijnen bij het ouder worden, maar dat lijkt helaas niet zo te zijn. Ik speelde een

FOTO: HARRY MEIJER

keer in een stuk met Kitty Courbois (de 72-jarige 'grand dame' van Toneelgroep Amsterdam, red.). Omdat ik voor een première ontzettend zenuwachtig was, ging ik naast Kitty zitten. Ik dacht: die heeft dit zo vaak meegemaakt, die is vast rustig. Maar bij haar waren de zenuwen minstens zo erg.'

Kwetsbaar

Met de spotlights die bij het vak komen kijken, heeft Karina een haat-liefdeverhouding. 'Applaus zal ongetwijfeld belangrijk voor me zijn, anders was ik niet op een podium gaan staan. Maar het is niet mijn drijfveer. De spotlights kunnen ook heel bedreigend zijn. Soms voel ik me te kwetsbaar om naar me te laten kijken en dan moet ik toch het podium op. Op zulke momenten probeer ik me te concentreren op het verhaal en op die manier concentreer ik dat gevoel van onzekerheid weg.'

Op straat wordt Karina vrijwel nooit herkend. Dat was wel anders toen ze als 16-jarige een vaste rol kreeg in de soap *Onderweg naar morgen*. 'Die plotselinge bekendheid overviel me. Soms was het leuk, soms helemaal niet. Omdat een soap elke dag op televisie is, word je voor de kijkers je rol. Dat heb ik gelukkig nu niet meer.'

Ze verliet *ONM* na twee jaar om naar de toneelschool te gaan. 'Sommige mensen snaptten dat niet, maar voor mij was het vanzelfsprekend. Mijn doel was altijd om die opleiding te volgen, maar omdat ik te jong was, ben ik eerst in een soap gaan spelen. Zolang ik me kan her-

Profiel

Naam: Karina Smulders

Geboren: 4 juni 1980 in Utrecht

Gezinsituatie: haar ouders zijn allebei leraar Nederlands. Ze heeft een twee jaar jongere zus

Loopbaan: in 1996 krijgt ze de rol van Lotje Konings in *Onderweg naar morgen*. Twee jaar later verlaat ze de soap om in Amsterdam naar de toneelschool te gaan. Sinds 2002 is ze vast verbonden aan Toneelgroep Amsterdam en daarnaast speelde ze rollen in films als *Ik omhels je met 1000 armen*, *Wild romance* en *Bride flight*

Burgerlijke staat: heeft een relatie met acteur Fedja van Huêt

inneren, wil ik acteren. Het is een diep gevoel van ergens bij willen horen en op het podium te staan. Soms is acteren alleen maar mijn werk, soms is het alles wat er is. Ik heb nooit iets anders gedaan en zou nooit iets anders willen doen. De magie van spelen voelt nog steeds waanzinnig. En hoewel die magie is er zeker niet altijd is, zijn er genoeg momenten waarop ik vlieg. Dat zijn van die ongrijpbare ogenblikken dat je het gevoel hebt dat je het in de vingers hebt. Dat je alles zou kunnen spelen. De basis van acteren is voor mij het vertellen van verhalen waarin een publiek eventjes meegaat. Ik ben de koningin, jij de prins en al die volwassen mensen in de zaal doen even alsof ze dat geloven. Het creëren van een illusie, zoals je dat ook hebt bij een mooi boek of een schilderij. Ik stap graag af en toe uit de realiteit. Even niet hier zijn, maar ergens anders. Die behoefte had ik al als kind en ik ben het als volwassene altijd blijven opzoeken. Dat is voor mij een noodzaak.'

Jaap Backx